Μαυρη Πενα

Τευχος 1

Αυτό το έντυπο έχει δημιουργηθεί από μια ομάδα ανθρώπων, χωρίς προσωπικό όφελος.
Είναι ένα έντυπο το οποίο ο κάθε ένας μπορεί να μας στείλει στην ηλεκτρονική μας διέυθυνση τις δικές του σκέψεις, ποιήματα, στίχους, διηγήματα και ότι άλλο τον εκφράζει χωρίς συγκεκριμένη θεματολογία.
Εδω θα ειναι ο δικος μας χώρος αναζήτησης και ανταλλαγής απόψεων.
Θα χρειαστούμε την βοήθεια σας όσο αφορά την διάδωση του εντύπου και της ιστοσελίδας. Ευχαριστούμε

Μπορείτε να μας βρείτε:

Facebook - Μαύρη Πένα

mavripena@hotmail.com

http://mavripena17.blogspot.com

Υπάρχει Εθελοντική Οικονομική Βοήθεια από το Βιβλιοπωλείο Ιωνία

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟ
ΙΩΝΙΑ

Φτιάχνουμε αυτό το έντυπο γιατί θεωρούμε το γράψιμο ένα μέσο έκφρασης και αντίστασης.

Μιχαήλ Κ.

Σε αυτούς που βλάπτουν, που δίθεν κυβερνούν. Σε εσάς τους "παντογνώστες" .
Εσύ, με αφόρτηστο μυαλό κοροιδεύεις.
Κι εσύ, πίνακα πολέμου βλέπεις, κι έτσι πράττεις.
Τέρας.
Την ασχήμια του εγώ σου μόνο δείχνεις, εσύ, παιδί της δίθεν κοινωνίας.
Τέρας!
Θρύψαλα τα Θεία λόγια από εσένα,
Οξυδωμένο κλειδί, κι εσύ, μιας χρυσής κλειδωνιάς

Τέρας.

Ηλέκτρα Σολωμονίδου

Βγήκα για κάτι δουλειές. Ήμουνα σταματημένη στα φανάρια της λεωφόρου.. γυρνάω αριστερά, το βλέμμα μου καρφώνεται σε μια υπέροχη εικόνα. Ένα νεαρό ζευγάρι, με φόντο την αγριεμένη θάλασσα, αγκαλιάζεται τρυφερά.

Τι ωραία αντίθεση θεέ μου!

Τα μάτια μου υγρά, μέσα μου σκιρτήματα συγκίνησης και νοσταλγίας.

Νοσταλγία για τις ημέρες που έφυγαν, για τις στιγμές που χάθηκαν στο χρόνο,

Για όλα όσα με έκαναν κάποτε να νιώθω, και όχι απλά να κινούμαι μηχανικά....

Λορέττα Σαββίδου

Ο Θάνατος κτυπάει ξανά την πόρτα. Λες κι είναι φιλοξενούμενος σε μια ζωή. Πάντοτε ευγενικός αλλά και αμερόληπτος. Απλώνει το χέρι και απαλά σου λέει να το κρατήσεις σφιχτά και να μην φοβάσαι. Εσύ νιώθεις γαλήνιος στ΄ ονειρά σου, κι αφήνεσαι στην ολοκλήρωση του έργου σου στον γήινο και διεφθαρμένο κόσμο. Αφήνεσαι κι οι γλυκίες, πίκρες, προσωπικές αναμνήσεις αυτών που σε γνώρισαν χαράζονται στα σωθικά τους. Χαιρετάς τον Θάνατο, είσασταν φίλοι από μικροί, χαμογελάς και φεύγεις σαν κοιμάσαι.

Psyched Elya

Ένας άλλος κόσμος

Στο κενό έχεις βαλθεί και κολυμπάς
Έχει στραβώσει ο χρόνος
Και τα χνάρια σου ξεχνάς
Πες μου, που πας, αλήθεια;
Αριστερά ή δεξιά;

Τι κι αν ψάχνεις απαντήσεις με ξενύχτια
Όσο πας, κατεβαίνεις χαμηλά
Ένα μάτι από ψηλά παρατηρεί, προσεχτικά
Τον γρήγορο σφιγμό σου δεν λογιέται,
Μοναχά κοιτά.

Και όλα, μα όλα από εκεί πάνω
φαίνονται τόσο μικροσκοπικά.

Στέλιος Ανδρέου

Έχω κοιτάξει μές στα μάτια τα φαινόμενα,
σκέψεις και πράξεις των ανθρώπων
μοιάζουν με συγκρουόμενα .

Μάρκος Οτινανόπουλος

Ανοιγω τα ματια, Καλημερα
μου πετας ενα κρυο μπουγελο και δυο ρουχα
με βγαζεις το δρομο και με πας σχολη
βαριεμαι μα εσυ εισαι διπλα να γκρινιαζεις να ακουσω

Μου δινεις να φαω, δε μ'αρεσει αλλα μου λες πρεπει
με ταιζεις με το ζορι, με χοντραινεις με λεπταινεις
υστερα διαβασμα, πολυ διαβασμα και αποστηθιση
ετσι μου λεει κανουν τα καλα παιδια
το βραδυ νωρις για υπνο πρεπει να ξαναμπεις στη
ρουτινα σου

Τελικα ζωη δεν ειμ' αυτος που ηθελες.

Κυριάκος Ομήρου

Γαλάζια κοιλάδα
που με πας τώρα?
Σε αυτό το σκοτεινό δρόμο ,
με πνίγει η μοναξιά.
Ο ήλιος δέν λάμπει , φοβάται το σκοτάδι.
Βαρέθηκε και αυτός πια ,
Και πήγε και κρύφτηκε , πίσω απ΄τα σύννεφα.
Κανείς δέ γελάει , στη γαλάζια κοιλάδα
Και εγώ περπατάω με τα μάτια μου κλειστά
Όταν ο κόσμος δειλιάζει , το κουράγιο ουρλιάζει.
Μα τώρα πιά για όλους είναι αργά.
Στη γαλάζια κοιλάδα.

Ελένη Γεωργίου

Έξω κάνει κρύο. Φοβάμαι να βγω. Φοβάμαι γιατί ξέρω. Ξέρω πως θα αντικρίσω τη ψύχρα και την ασκήμια των ανθρώπων. Αυτό που όλοι κρύβουν πίσω από τη μάσκα.
Και μόνο εσύ, ναι εσύ. Εσύ που είσαι αληθινός.
Έλα να με λυτρώσεις. Να μου δείξεις την αλήθεια. Το ξέρω θα πονέσει. Τι αξία όμως έχει να ζω σε ένα ψεύτικο κόσμο γεμάτο καταστρεμμένες υποσχέσεις;
Ναι εσύ. Έλα.

Μάριος Στυλιανίδης

Στη σιωπή μου εραστής,προσπαθώντας να την τελειώσω,δίχως να φτάνω στο ελάχιστο.Κενό τριγύρω περιμένωντας να πέσω ή θεός που περιμένει να ανασηκωθώ;Επιλέγοντας την σωστή στιγμή,σε λάθος χώρο,περιτριγυρισμένος από βουβές οπτασίες,αναζητώ διέξοδο.Ανάσταση μέσα από τις φλόγες της χαμένης μου ύπαρξης.Μοναδική μου ευχή, το χέρι ΜΟΥ που με τραβά...στο χάος να μην πλανιέται!

Γιάννης Ησαία

Ο κόσμος είναι όνειρο, και το όνειρο ψέμα, μοιάζουν οι αγάπες σαν λουλούδια μες στο ρέμα, ξεθωριασμένες λογικές, και αιτίες που καλπάζουν, ξεφτίσαν όλα αυτά και σαν αγρίμια μοιάζουν.

Άννα-Μαρία Στυλιανίδου

I am beautiful, like a dream of stone
like a poet of love, oh mortals!
i die for pleasure, like in every storm
felling the rain , flow down my stone body
i fell in love with a beast, everyone avoided out of fear
in an immortal embrace we are forever coupled in stone
i know we are a couple of monsters and others repudiate our love
our stone tears are warm like blood
even angels can't match our beauty.
i killed myself for passion with the knife of love
oh my beastly love,
in the heart of this legend, angels fall in love with demons
the new dance bringing new perfumes
into the sound of winter's wind
you my lonesome beast,
crying out the world
sculpted in stone...

Νατάσα Πέτρου - Ελπίδα Ιωάννου

Ήμουνα σπόρος,
και ρίζωσα,

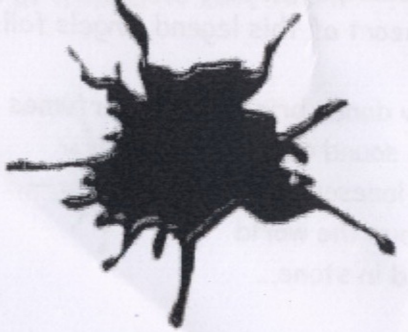
Έγινα δεντράκι.
και ίσιωσα.

Κατέληξα δέντρο
και πείσμωσα.

Κόπηκα
μα δεν το ήξερα.

Κάρβουνο απεμεινα.

Στάχτη και ύστερα χάθηκα.
Σε κάτι που το λεγαν θάλασσα
μα αύτο που ήμουν δεν θα άλλαζα
για όλα τα χρόνια που ανάσαινα
δεύτερη ζωή δεν θα 'κανα.

Πολύβιος Μακρίδης

Είναι η μεγάλη σου αλήθεια ένας πόνος
ένας απότομος γκρεμός που με κρατάει εδώ
με ρίχνει, με πιάνει και με αφήνει να ζω
μες στα κομμάτια που φτιάχνω
από λύπη, στη χαρά της ζωής.

Αλλά ποιός ξέρει;
εσύ ή εγώ;
ίσως κανένας...
ποιό άρα να 'ναι το σωστό;
αυτό το αισθάνομαι, αυτό που ζω;

Έλα, πες μου αν έχεις νιώσει ποτέ
αν έχεις κάνει κάτι χωρίς να το θες
αν με συναίσθημα έλουζες τις ωραίες στιγμές
στιγμές που αγαπούσες ακόμη και χθες
δίχως σκέψη καμιά* μοναχά την καρδιά.

Ζω στο συναίσθημά ΜΟΥ, αυτό ζω...
στη τελική, χωρίς να είμαι επιζών
χωρίς να ξέρω αν είναι σωστό
ή πρέπον αυτό
μια ζωή δίχως αγάπη για τον δικό μου εαυτό.

Λάμπρος Πολυκάρπου

Επαψα πια να προσπαθω απ τη μοιρα να ξεφυγω,
σαν ενας αποκαμομενος ναυαγος.
Καθομαι μονος πια στις σκεψεις μου πνιγμενος
μες του μυαλου μου το κελλι κλεισμενος
χαμενος μες' τα δαιδαλωδη μονοπατια των γκριζων
αναμνησεων,
κι' αναπολοντας με χαμογελο πικρο,
απλα ανασαινω...

"Lonewolf"

Μοναξιά και ένα ατέλειωτο ταξίδι μέσα από το
σκοτάδι
Μιαν αγκαλιά γυρεύω, ένα χέρι να κρατήσω και είμαι
μονάχος στην τρέλα μου
Ο λύκος με φωνάζει να ταξιδέψουμε ως το φεγγάρι
Τον ακολουθώ σε ένα ξέφρενο ρυθμό στης θάλασσας
τον βυθό ....

Ησυχία και απόλυτο σκοτάδι.... μια βόλτα μέχρι τον
ανήλιαγο Άδη
Θα είναι η τελευταία φορά ..θα αναγεννηθώ ξανά
Η βροχή της ερήμου με αλλάζει με καλεί όρθιο μέσα
από τις φλόγες να βαδίσω
Το δικό σου χέρι να αγγίξω....

Πωλίνα

Στον John Lennon....

Σε όλη τη διαδρομή της κράταγες το χέρι σφιχτά...
Σε κοίταγε γεμάτη αγάπη....
Ήταν το άλλο σου μισό.
Σε κάθε διαδρομή θα της κράταγες το χέρι σφιχτά..,
Θα κοίταγες τα μάτια αυτά που σου έλεγαν τόσα πολλά
Στο μυαλό σου είχες ένα ποίημα που είχες γράψει παλιά,
Μίλαγε για αγάπη,για ειρήνη και χαρά,
Έλεγε στο κόσμο να ζεί αρμονικά,
Μια μελωδία γεμάτη τέχνη,στερεωμένη στο χρόνο καλά...
Κατέβηκες από το αμάξι,με εκείνη αγκαλιά,
Της ψιθύρισες λόγια γλυκά και τρυφερά,
Τα χείλη της φίλησες για τελευταία φορά.
Η φωνή του ακούστηκε πίσω σου ξαφνικά.
Αυτόγραφο θα θέλει σκέφτηκες απλά...
Μα μέχρι να καταφέρεις τα μάτια του να δείς,
Τη σφαίρα δέχτηκες στο σώμα σου ...
Τα πάντα έσβησαν...μια σκέψη μόνο..
Μια τελευταία σκέψη μόνο...
Τα μάτια της, τα μάτια της να έβλεπες για τελευταία
φορά.
Μπορεί να έσβησε το σώμα σου μα ζεις παντοτινά
σε στίχους και τραγούδια που λένε τα παιδιά,
ο κόσμος δεν ζεί ακόμη αρμονικά μα
κάποτε θα γίνουν τα όνειρα που ζωγράφησες με νότες
πραγματικά.

"Μικροβιοφοβική Κατσαρίδα"

Βυσσινή αγγίγματα στο τέρμα του κρότου

Μια καμάρα κτισμένη στη μέση του δρόμου, ένα
γιοφύρι βαμμένο χρώμα ερυθρό.
Κρατάμε στα χέρια μια σταγόνα νερό που ρέει μέσα
στα σωθικά αυτού του τόπου.

Ένα κίτρινο πλάνο στο βάθος. Ένας βυσσινής
ουρανός.
Ταξίδια από πόλη σε πόλη. Διαδρομές σε σκαλοπάτια,
όλο-πράσινα δωμάτια.

Αναποφάσιστα, πλανεμένα κοιτάγματα στο βάθος του
ορίζοντα..
Εκεί που εφάπτεται, η νοητική αυτή γραμμή, που
κράτησες για να αγαπάς

Andrew

Κάκτος..
Εξύπνησες τζιε σήμερα..
Ακόμα μια μέρα προδιαγράφεται για σένα.. Σηκώνεσαι, ψήνεις καφέ, τυλίεις ένα τσιάρο τζιε κάθεσαι. Το μούθκιασμα που νιώθεις πασ' την φάτσαν σου μιας τζιε είσαι αγουροξυπνημένος σιγά σιγά υποχωρεί. Τα μμάθκια σου δειλά δειλά αννίουν τζιε αντικρύζουν τες ηλιαχτίδες του φωτός που φακκούν πάστην μουτσούνα σου φωνάζοντας σου τέλειωνε ξύπνα, ζήσε.. Ενώ τελιώνεις με το πόφιρμαν σηκώνεσαι τζιε αρκέφκεις να προγραμματίζεις την μέραν σου.. ΚΕΝΟ! Τίποτε έν έσχις να κάμεις, είσαι λειψιμιός που ιδέες, φαντασίαν τζιε δημιουργίαν τζιε μια στιγμιαία απάθεια έρκετε τζιε καλύφκει την ψυσχήν σου.. Καταρρέεις, Πάλε! Προσπαθείς να καταπιαστείς που κάπου για να έβρεις μιαν άκρην μα έν μπορείς, ότι πιάεις παρετάς το τζιε δυσανασχετείς χωρίς να έσχις προσπαθήσει κάν.. Στα μμάθκια των άλλων είσαι μια μάζα που απλά τζοιμάτε ξυπνά τζιε το αντίθετο, ένα κρέας, μια κατάσταση χωρίς νόημαν.. Μια αέναη κατάσταση καθημερινά ύπνος - ξύπνημαν - καθήσιν τζιε το αντίστροφον. Κάπου κάπου βρικολατζιάζεις τες νύκτες για αλλαγήν.. Κανένα ενδιαφέρον.. Τα αγκάθκια στην πλάτην σου μαρτυρούν την απάθειαν σου, απέβαλε τα, ζήσε, Άνθισε!

Ανδρέας Πατσαλίδης

ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Θα δακρύσω όταν πέσει η συννεφιά
κι αυτή η άχαρη βροχή με σκεπάσει ξανά.
Σαν λαβύρινθος το σπίτι μου είναι πια,
φεύγεις όμως δεν μπορείς πια να πας πουθενά.

Το πρωί ειν' η αύρα μου φτηνή,
σ' όποιον δω θα την πουλήσω ν' αρχίσει να ζει.
Τα φαντάσματα μου πάλι με νικούν
σ' επικίνδυνη ζαριά που' ναι χωρίς λεφτά.

Σε γεννήσανε χίλια μυστικά,
σ' άλλους κόσμους σε πάνε απόψε μακριά.
Δεν με βρίσκεις είμαι μίλια μακριά,
ποιός με ξέρει, σαν αστέρι θα σβήσω ξανά.

Σαν ζητιάνο με έχουν όλοι δει,
την αλήθεια έχω θάψει βαθιά μες τη γη.
Κι αν ανήμπορος πάλι σε κοιτώ,
στον αιώνα που θα' ρθει θα σε αναζητώ.

Με στοιχειώνουν φαντάσματα ξανά
με μορφή σημαδεμένη σε σκάρτα χαρτιά.
Σε βαλέδες και ρήγες προσευχή,
περιμένοντας ν' αρχίσει και πάλι η βροχή

Έλενα Βοντιτσιάνου

Κλικ

κλικ και ανοιγει παραθυρο
κλικ και ανοιγει σελιδα
κλικ και κανεις σεξ
κλικ και ερωτευεσαι
κλικ και δεχεσαι καφε που σε κερνανε
κλικ και ακους μουσικη
κλικ και κανεις μουσικη
κλικ και ζεις στο ονειρο
κλικ και εισαι φιλος
κλικ και εχεις φιλους..πολλους κλικ φιλους.
κλικ και διαμορφωνεις εικονες.
κλικ και αγοραζεις οτι θες.
κλικ και πουλας..και κλικξεπουλας.
κλικ και σβηνεις πραγματα.
κλικ και στελνεις φιλια
κλικ και καυλωνεις
κλικ μαστουρωνεις.
κλικ και βραδυαζει.
κλικ και ξημερωνει.
κλικ και κλεινεις το παραθυρο.
κλικ και κλεινεις σελιδα.
αυτο ειναι ζωή.

Βαγγέλης Μηνά

a dream life .

come now in front of me
tell me what you see
can you even bare what you see?

i tell you what you see
a boy a man a woman
whose dreams got smashed up
and got their lives fucked up

Πάνος Γιανναού

Ήθελα να μου κάτσεις.
Αλλά εσύ μου στάθηκες
σ' όλες τις δύσκολες στιγμές.

--
Μου είπε ότι
αν χρησιμοποιήσω
όλη την ενέργεια τις σκέψης μου
μπορώ να
αιωρούμαι.
Της είπα ότι αν
ζει κάθε στιγμή
μπορεί να
αιωρείται.

Σάββας Καζάκος

and there she goes again
off to her little spot in her mind
shutting us out of her will and thought
like a ragged doll who got worn and old
but me like a little sheep i still believe
that she knows that i don't want to be deceived
and all my hopes
and all my thoughts
and my feelings say
I still love you

Βασίλης Σκόρδου

άπειρες απόπειρες απόψε
πορείες άπειρες απόψε
απόπειρες απόψε άπειρες
άπειρες
άπειρες
πορείες
απορίες
απόπειρες
απόψε
απόψε

πορείες
άπειρες απορίες απόψε
απόπειρες άπειρες απόψε

"Μπαγουδο"

«Πέφτει η νύκτα στο παλέρμο»

Και η ζωή κυλάει σαν παιχνίδι
Καλοί μπάτσοι,
Κακοί δολοφόνοι
Και απρόσωποι πολίτες θεατές.
Όλοι να κλείσουν τα μάτια
Όπως κάνουν ως συνήθως
Για να μην βλέπουν τις συνομωσίες που εκτυλίσσονται
Μπροστά στα μούτρα τους,
Να αποφασίσουν
Οι άλλοι για τη ζωή τους
Και μέτα απο όλα αυτά
Να ξυπνήσουν με το άγχος αν ζουν.

Ανδρέας Χριστοφόρου

Το είδωλο της χάρτινης παλάμης σου
κρέμμεται απο τα μισάνοιχτα βλέφαρα
του θολού μου καθρέφτη, έχο κρατήσει τα φιλιά
κολλημένα
στην πόρτα, εχω ξεθάψει μια αγκαλιά ποτισμένη με χώμα,
πόσο ακόμα?,πόσο ακόμα? να με βλέπο σε κόμμα.?
Είμαι άνθρωπος μα συνάμα απάνθρωπος που σ αγαπώ
ακόμα.

Το κρασί σου το κράτησα, και το γέυομαι ακόμα,
μα η γέυση του χάλασε, εχύθει στο χώμα.

Με τούτη τη δύναμη σε τούτο το κόμμα,
έγινα ρόδινος δε μοιάζο με χώμα.

Παλεύω αντάμα σου να γιάνω απο σένα,
μου λείπει ο έρωτας,μου λείπει η γαρδένια.

Τις μέρες επάγωνα, τις νύχτες επώνουν,
μα στα μάτια σου τ'αφηνα, αυτά τα χρυσάνθεμα
και τα καλά μου εφόρουν..

«Ταξιδευτής»

Που να πάω, δεν γνωρίζω
ποια τα όνειρα μου ψάχνω για άλλη μια φορά.
Θα κοιμηθώ ξανά.
Τα όνειρα μου θα δείξουν τον δρόμο το γνωστό.
Τα όνειρα μου είναι δικός μου οδηγός.
Πάντα με καθοδηγά και με πεισμώνει για να συνεχίσω
Ποιο μπροστά....

Αννά -Μαρία Στυλιανίδου

Μαύρη Πένα..
Σου γράφω για Θεούς και Δαίμονες
Για αγάπες και σενάρια
Μαύρη Πένα
Σου γράφω και απαντάς άμεσσα με βοηθάς
Μαύρες τρύπες με θεράπευες και μαύρη γαλήνη μου
έδωσες.
Μαύρη Πένα...
Το ξέρω πως έγινα νούμερο να μην αφήσεις τώρα έχω
έμπνευση, μην μ' αφήσεις μαύρη πένα..
Μην με παρεξηγήσεις μα αυτά που νιώθω εκφράζω
Άποψη και ποίηση μαζί σου φτιάχνω
Ένας συνδυασμός χρυσής συνταγής για εσένα
Μαύρη Πένα...
Τα μεσάνυκτα σου γράφω και την καρδία μου αδειάζω
Με συναισθήματα και αλαζονίες
Μαύρη Πένα

Εκείνο που φοβάμαι πιο πολύ.. είναι μη γίνω "ποιητής"
Μην κλειστώ στο δωμάτιο.. ν' αγναντεύω τη θάλασσα
κι απολησμονήσω.
Μην κλείσουνε τα ράμματα στις φλέβες μου.. κι από
θολές αναμνήσεις
και ειδήσεις της ΕΡΤ μαυρίζω χαρτιά και πλασάρω
απόψεις.
Μη με αποδεχτεί η ράτσα που μας έλειωσε.. για να με
χρησιμοποιήσει.
Μη γίνουνε τα ουρλιαχτά μου μουρμούρισμα.. για να
κοιμίζω τους δικούς μου.
Μη μάθω μέτρο και τεχνική.. και κλειστώ μέσα σε
αυτά για να με τραγουδήσουν.
Μην πάρω κιάλια για να φέρω πιο κοντά.. τις
δολιοφθορές που δεν θα παίρνω μέρος
μη με πιάσουν στην κούραση.. παπάδες και
ακαδημαϊκοί και πουστέψω

Έχουν όλους τους τρόπους αυτοί..
και την καθημερινότητα που συνηθίζεις.. σκυλιά μας
έχουν κάνει
να ντρεπόμαστε για την αργία.. περήφανοι για την
ανεργία

Έτσι είναι.
Μας περιμένουν στη γωνία.. καλοί ψυχίατροι και κακοί
αστυνόμοι.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΩΓΟΥ